

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyně Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **nezl. P. H. N.**, nar. „X“
státní občanky Vietnamské socialistické republiky,
místem pobytu „X“,
zastoupené advokátem Mgr. Daliborem Lípou,
sídlem Jugoslávská 2, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019 č. j. MV-154934-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-154934-4/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-1271-10/ZR-2019, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-154934-4/SO-2019, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-1271-10/ZR-2019 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu, a byla jí podle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Současně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně vytýkala žalované, že porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně byla zároveň přesvědčena, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu.
3. Žalobkyně namítala, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě nichž by bylo možné učinit v souladu se zásadou materiální pravdy závěr o tom, že její důvody, pro něž nebyla na území České republiky po dobu delší jednoho roku, nelze subsumovat pod odůvodnění absence závažnými důvody, tak jak to připouští ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Úvaha správních orgánů ohledně této otázky je založena nejen na nedostatečně zjištěném stavu věci, ale především je nepřezkoumatelná, stejně tak, jako jejich úvahy stran přerušení integračního procesu žalobkyně. Žalobkyně odůvodnila svou nepřítomnost na území České republiky svým onemocněním a jeho závažným průběhem a tuto skutečnost doložila zdravotní dokumentací. Zdůraznila, že k vyléčení atopické dermatitidy může často dopomoci kompletní změna prostředí, přičemž pro účinky trvalejšího rázu musí být tato změna dlouhodobější. Její onemocnění proto může představovat závažné důvody, pro něž byla mimo území České republiky. Nelze přehlédnout, že právě zvolená léčba umožnila žalobkyni plné vyléčení. Jestliže správní orgán prvního stupně ohledně svých úvah o (ne)závažnosti nemoci toliko odkázal na „dostupné informace zveřejněné odborníky na internetu“, pak jeho odůvodnění nesplňuje požadavky na zákonné a přezkoumatelné rozhodnutí.
4. Stejně tak je nepřezkoumatelná, dle žalobkyně, úvaha správního orgánu prvního stupně stran přerušení integračního procesu žalobkyně, když při této úvaze nevycházel ze skutečného stavu věci, ale ze svých nepřezkoumatelných domněnek. Zcela pominul délku trvalého pobytu žalobkyně, skutečnost, že je žačkou základní školy na území České republiky, kde má vynikající prospěch, že má v České republice svou nejbližší rodinu a partner matky žalobkyně je jejím faktickým otcem, a že matrikový otec žalobkyně, žijící ve Vietnamu, je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně dále poukázala na to, že řízení o zrušení pobytu je řízení vedené z moci úřední, a tedy je zejména na správních orgánech prokazovat důvodnost řízení a rozhodnutí, přitom však nebyly zbaveny povinnosti zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Přestože správní orgán prvního stupně měl možnost vyslechnout matku žalobkyně, nezjišťoval jejím prostřednictvím relevantní skutečnosti, týkající se integrace žalobkyně na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky a zásahu, který zrušení trvalého pobytu žalobkyně může znamenat pro celou rodinu. Ačkoliv tedy správní orgán prvního stupně při svém postupu pochybil, žalovaná vytýkanou nezákonnost rozhodnutí a postup správního orgánu prvního stupně potvrdila, čímž vlastní rozhodnutí zatížila nezákonností.

5. Stěžejní námitkou žalobkyně však byla kritika správních orgánů ohledně vypořádání se s (ne)přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích nejbližších a s rozporem se zájmem žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb. – dále již jen „Úmluva o základních právech a svobodách“) a dále s čl. 3, 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte (publikované pod č. 104/1991 Sb. – dále již jen „Úmluva o právech dítěte“). Pouhé konstatování žalované v napadeném rozhodnutí: *„že neshledala nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života zrušením odvolatelova povolení k trvalému pobytu dle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 3, čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte. Odvolatelka se sice narodila na území dne 17. 8. 2010, avšak opustila území dne 11. 7. 2017 a vrátila se na území opět až dne 20. 2. 2019, tedy v období nástupu povinné školní docházky na území. Českou školu navštěvuje až od druhého pololetí školního roku 2018/2019“*, nemůže být považováno za přezkoumatelné vypořádání stěžejní námitky žalobkyně, kterou formulovala v odvolání. Žalovaná tak při svém rozhodnutí ignorovala kupříkladu skutečnost, že se žalobkyně narodila na území České republiky a před svým vycestováním zde nepřetržitě žila po dobu 5 let a nyní zde plní školní docházku. Argumentace žalované ohledně možnosti získání trvalého pobytu zpět, jsou pouze teoretickými úvahami, neboť systém podání žádosti z území Vietnamu fakticky nefunguje a podat žádost zákonem předvídaným způsobem prakticky není možné. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že je nezletilým dítětem, které má v České republice stabilní rodinné zázemí, žije zde spolu se svou matkou, která zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a se svými sourozenci, a jak ve škole, tak v české společnosti je plně integrována. Hovoří plynule českým jazykem, což je jeden ze základních kamenů integrace. Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je v rozporu s nejvlastnějším zájmem dítěte s ohledem na jeho rodinné a sociální zázemí a na plnění jeho povinné školní docházky. Domnívá se, že ztráta jejího pobytového oprávnění a možnosti žít v České republice spolu se svou rodinou a pokračovat zde v povinné školní docházce představuje rozhodně nepřiměřenou újmu v porovnání s důvodem zrušení povolení k pobytu, neboť tímto důvodem je pouze tvrzená nepřítomnost žalobkyně na území České republiky v minulosti, kterou je ale zároveň možné z výše uvedených důvodů omluvit.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná má za to, že přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Je proto přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.
7. Ohledně veškerých konkrétních žalobních námitek žalovaná odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Dodala, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

která by správnost napadeného rozhodnutí mohla zpochybnit. Poukázala na to, že žalobkyně pobývala mimo území nepřetržitě od 11. 7. 2017 do 20. 2. 2020, a to z důvodu léčby kožních problémů (svrab a atopická dermatitida). S těmito kožními problémy žalobkyně již odjela z území České republiky, kde však mohla rovněž své kožní problémy léčit. Že by tomu tak nebylo, žalobkyně neprokázala. Námitku faktického stavu na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji žalovaná považuje za žalobkyní neprokázanou, obecnou, a nekonkretizující důvody, které by žalobkyni znemožnily podat žádost o povolení k pobytu na území na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud však dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyně se narodila na území České republiky a dne 27. 6. 2012 jí bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR a byl jí vydán doklad s biometrikou s platností do 5. 6. 2022. Její matka při podání vysvětlení dne 24. 4. 2019 uvedla, že žalobkyně a její sestra odjely v roce 2017 do Vietnamu, aby se naučily vietnamsky. Žily tam se svým otcem a jeho matkou. Správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tuto skutečnost oznámil žalobkyni rozhodnutím ze dne 2. 5. 2019, č. j. OAM-1271-3/ZR-2019. Matka žalobkyně vypověděla, že má 3 děti, a to žalobkyni a další dceru, jejichž otcem je její manžel, žijící ve Vietnamu, a syna, jehož otcem je její současný přítel, s nímž žije na území České republiky. Vysvětlila, že dcery poslala za otcem do Vietnamu, protože obě měly kožní problémy a alergii, a zdejší lékaři, kteří jim předepisovali masti, jim nepomohli. V domovské zemi byla žalobkyně se sestrou od 11. 7. 2017 do 20. 2. 2019, kde se o ně staral jejich otec a babička ze strany otce. Když se dcery vyléčily, vrátily se za matkou zpět do Čech, chtějí zde s ní a polorodým bratrem žít, nechtějí se vrátit do Vietnamu, chodí zde do školy, mají zde kamarádky, umí česky, ve společné domácnosti s nimi žije i babička dcer ze strany matky. V řízení byla předložena jako důkaz listina – knížka zdravotního vyšetření žalobkyně – z níž plyne, že žalobkyně se v domovské zemi léčila od 20. 7. 2017 do 10. 8. 2017 s diagnostikovaným svrabem a atopickou dermatitidou, a následně do 10. 2. 2019 již pouze s atopickou dermatitidou, a to ambulantně, přičemž během celého tohoto období navštívila lékaře 7x, od září 2017 jí byly k léčbě doporučeny již pouze byliny a při poslední 8. kontrole bylo konstatováno, že je vyléčena.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Dne 8. 7. 2019 byla matka žalobkyně, jakožto její zákonná zástupkyně, vyzvána k seznámení se s podklady. Při něm předložila vysvědčení žalobkyně za 2. pololetí školního roku 2018/2019, podle něhož žalobkyně byla žačkou třídy 1. C Základní školy Most a absolvovala se samými jedničkami.
12. Dne 4. 9. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM-1271-10/ZR-2019, kterým bylo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zrušeno povolení žalobkyně k trvalému pobytu, a byla jí podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Při svém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ze shora uvedených zjištění, přičemž dospěl k závěru, že se u žalobkyně nejednalo o závažné onemocnění ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť léčba žalobkyně probíhala ambulantně v režimu domácího léčení, přičemž léčba probíhala jen pomocí bylinek a kontrola u lékaře nebyla nutná v jednom případě celé 3 měsíce a ve druhém případě 10 měsíců. U žalobkyně se nejednalo o natolik závažné onemocnění, které by bylo po tak dlouhou dobu (více než rok a půl) překážkou pro návrat na území České republiky. Správní orgán prvního stupně dále vysvětlil, jaká překážka pro návrat na území by byla akceptovatelná a má za to, že onemocnění atopickou dermatitidou nevylučuje cestování a pokud jde o onemocnění svrabem, pak se jedná o parazitární kožní onemocnění, k jehož léčbě postačí několik dnů. Správní orgán prvního stupně dále poukázal na to, že žalobkyni byl povolen trvalý pobyt na území České republiky za účelem společného soužití, avšak žalobkyně odcestovala do země původu, kde nepřetržitě žila po dobu roku a půl v péči otce a jeho matky, kteří nemají povolení k pobytu na území České republiky. Tím byl současně přerušen integrační proces do společnosti. Integrace je přitom základní předpoklad pro kvalitní a úspěšné soužití ve společnosti s odlišnou kulturou, a jeho nenaplnění odůvodňuje zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Předložené vysvědčení žalobkyně pouze prokazuje, že žalobkyně plní své povinnosti, a to základní školní docházku, kterou může plnit i v domovské zemi, kde již základní školu v době svého dvouletého pobytu navštěvovala. Správní orgán prvního stupně poukázal na to, že v důsledku aplikace ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není nutné zkoumat přiměřenost jeho rozhodnutí z hlediska soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Současně měl za to, že v důsledku jeho rozhodnutí nedojde k porušení čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož nedojde k oddělení dětí od rodičů proti jejich vůli. K tomu znovu poukázal na to, že žalobkyně žila v domovském státě rok a půl na základě dobrovolného rozhodnutí jejích rodičů a je na tento způsob života přizpůsobena. Tímto jeho rozhodnutím nebude rovněž porušen čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, neboť nebude omezeno právo žalobkyně udržovat se svými rodiči pravidelné styky. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že byl při svém rozhodnutí veden i ust. § 2 správního řádu, přičemž dospěl k závěru, že jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Má za to, že je veřejným zájmem pobývání cizinců na území České republiky za jasně definovaných pravidel, mj. ničím svévolně narušovaný integrační proces cizinců do majoritní společnosti ve smyslu Koncepce integrace cizinců, která je součástí politiky státu.
13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně již prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, v němž namítala, že svou nepřítomnost na území České republiky odůvodnila svým onemocněním a jeho závažným průběhem a tuto skutečnost doložila zdravotní dokumentací. Ohledně závažnosti onemocnění jakožto liberačního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodu zamýšleného v ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, byla odvolací argumentace zcela shodná s již uvedenou argumentací v žalobě, obsaženou v bodě 3. tohoto rozsudku, přičemž pro stručnost lze na tento bod odkázat. Žalobkyně měla za to, že nepřezkoumatelnou je i úvaha správního orgánu prvního stupně stran přerušení integračního procesu žalobkyně, když při této úvaze nevycházel ze skutečného stavu věci, ale ze svých domněnek. Zcela pominul délku trvalého pobytu žalobkyně, skutečnost, že je žačkou základní školy na území České republiky, že má na něm svou nejbližší rodinu a partner matky žalobkyně je jejím faktickým otcem. Biologický otec je v současné době v zemi původu ve výkonu trestu odnětí svobody. Stěžejní námitkou pak byla nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích nejbližších a rozpor se zájmem žalobkyně jakožto dítěte deklarovaným mezinárodními úmluvami, jimiž je správní orgán vázán, v daném případě s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 3, 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte. Za podpory judikatury Nejvyššího soudu má žalobkyně za to, že bylo třeba zkoumat přiměřenost, přestože aplikovaná právní úprava výslovně nestanovila povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry žalobkyně. Znovu zdůraznila již výše uvedené okolnosti daného případu s tím, že je pro její rodinu, žijící s ní na území České republiky, nemyslitelné přestěhování do země původu. Ztráta pobytového oprávnění a možnosti žít na území České republiky společně se svou nejbližší rodinou, opustit svoji matku a pokračovat zde v povinné školní docházce představuje nepřiměřenou újmu a porušení mezinárodních dohod, které dítě ochraňují v porovnání s důvodem zrušení povolení k pobytu, jímž byla pouze odůvodněná nepřítomnost žalobkyně na území České republiky.

14. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně odmítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Ztotožnila se se závěrem správního orgánu prvního stupně, že důvody pobytu žalobkyně mimo území nelze vztáhnout pod závažné důvody, zamýšlené v ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznila, že liberační důvody ve smyslu tohoto ustanovení mají být ze své povahy natolik závažnými důvody nepřítomnosti cizince na území států Evropské unie, že odůvodňují narušení jeho integrace do české společnosti, resp. do společnosti na území států Evropské unie po nepřetržitou dobu delší než 12 měsíců. Pokud jediným takovým důvodem mělo být onemocnění, spočívající v kožních problémech, které se nedařilo na území České republiky vyléčit, pak z předložených důkazů - knížky zdravotního vyšetření žalobkyně - vyplývá pouze skutečnost, že se žalobkyně ambulantně léčila v zemi původu, kam již s tímto onemocněním odcestovala. Tato listina neobsahuje žádné skutečnosti prokazující její závažné onemocnění, které by tvořilo překážku pro návrat na území po dobu 19 měsíců. Žalovaná proto uzavřela, že žalobkyně neprokázala existenci závažných důvodů, které by zapříčinily její nepřítomnost na území České republiky. Skutečnost, že pobývala mimo území České republiky v období od 11. 7. 2018 do 20. 2. 2019, nebyla žalobkyní nikterak rozporována. K žalobkyní namítané nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a porušení příslušných článků Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, dospěla žalovaná k závěru, že s ohledem na žalobkyní tvrzené okolnosti případu (žalobkyně je nezletilým dítětem, narodila se na území České republiky dne 27. 6. 2012, a má zde zázemí, neboť zde žije se svou matkou, sourozenci a faktickým otcem - partnerem matky, plní zde povinnou školní docházku, přičemž její biologický otec vykonává v domovské zemi trest odnětí svobody) je zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně přiměřený. Žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdůraznila, že žalobkyně opustila území České republiky dne 11. 7. 2017 a vrátila se opět až dne 20. 2. 2019, že sice předložila vysvědčení za II. pololetí školního roku 2018/2019, avšak tvrzení, že její biologický otec je v zemi původu ve výkonu trestu odnětí svobody, nedoložila žádným dokladem. Za aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-70, vysvětlila žalovaná žalobkyni, že jí ustanovení § 66, 68 a 69 zákona dávají možnost podat žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodu soužití na území s jejími rodiči, a že tak může učinit i na území České republiky.

15. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
16. Z obsahu správního spisu vyplývá, přičemž žalobkyně tuto skutečnost nečiní spornou, že žalobkyně pobývala mimo území států EU po dobu delší než 12 měsíců (od 11. 7. 2017 do 20. 2. 2019). Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobkyní uváděný důvod, který jí měl zamezit v návratu na území České republiky a naopak donutit v setrvání v domovské zemi, není závažným důvodem, pro který lze objektivně pochopit, že nemohla svou domovskou zemi opustit. Je zcela nerozhodné, zda žalobkyně odcestovala s uváděným onemocněním již z České republiky, kde jí údajně nebyli lékaři schopni pomoci, a jediným důvodem byla potřeba vyhledat léčbu v domovské zemi (o čemž lze ovšem zcela důvodně pochybovat, když lékařskou pomoc vyhledala až více než týden po příletu do Vietnamu). Stejně tak není podstatné, jak dlouho léčba trvala. Rozhodující je, že jí diagnostikovaná atopická dermatitida (pokud jde o její další onemocnění – svrab – tak toto bylo vyléčeno v průběhu 1 měsíce, tudíž toto onemocnění nebylo jistě důvodem uváděným žalobkyní pro nemožnost návratu na území České republiky do 12 měsíců), léčená ambulantně bez nutnosti frekventovanějších kontrol u lékaře, nemohla zabránit v návratu na území České republiky. Atopická dermatitida je poměrně časté chronické, svědicí, zánětlivé multifaktoriální onemocnění kůže, jejíž léčba spočívá především v předcházení dalším vzplanutím onemocnění vypořádáním a minimalizací nebo kompletním odstraněním provokačních faktorů, v zabezpečení dlouhodobé péče o kůži pomocí zvláčňujících přípravků a v dlouhodobé příznivé modifikaci celkového průběhu onemocnění prevencí a systematickou léčbou. Lidé, trpící tímto onemocněním však nejsou nikterak omezeni v pohybu, cestování či jakékoli jiné činnosti, dokonce ani ve sportovních aktivitách (čerpáno z článku MUDr. Z. N., Ph.D., lékařky dermatovenerologického oddělení, Nemocnice Jihlava, p. o., publikovaného v časopise *Pediatric pro praxi* 2015; 16/2/: 89–96). Ani z pediatrem, který ve Vietnamu žalobkyni léčil, zvoleného léčebného postupu, spočívajícího především právě v promazávání kůže a užívání bylinných směsí, nelze dovodit, že by onemocnění žalobkyně vyžadovalo jiný druh léčby spočívající v klidovém režimu vylučujícím možnost cestování s požadavkem na setrvání v zemi původu – Vietnamu. Je tedy třeba uzavřít, že ani soud neshledal v onemocnění žalobkyně závažný důvod, pro který by nemohla po dobu delší než 12 měsíců opustit Vietnam a vrátit se na území České republiky (či jiného státu EU). Byla tak naplněna zákonná podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, stanovená v citovaném ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
17. Nicméně soud dospěl k závěru, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou, zda v daném případě nedošlo k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základních svobod, zejména pak ve vztahu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná tuto otázku uzavřela strohým konstatováním, že se žalobkyně „sice narodila na území dne 27. 6. 2012, avšak opustila území dne 11. 7. 2017 a vrátila se na území opět až dne 20. 2. 2019, tedy před nástupem povinné školní docházky na území. Českou školu navštěvuje až od druhého pololetí školního roku 2018/2019. Napadené rozhodnutí neznamená zákaz styku odvolatelky s její rodinou a neznamená ani zákaz pobytu odvolatelky na území.“, a se závěrem že žalobkyní tvrzené okolnosti případu nepředstavují nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány odmítly zohlednit argumentaci nezletilé žalobkyně, že její otec, který o ni pečoval ve Vietnamu, je ve výkonu trestu odnětí svobody, žalobkyně chodí do školy na území České republiky a chce zde žít se svoji matkou, sestrou a polorodým bratrem. Žalovaná pouze poukázala na to, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně je nezletilým dítětem, jejíž zákonný zástupce je držitelem povolení k trvalému pobytu na území, a ona sama se nedopustila závažného narušení veřejného pořádku, lze předpokládat možnost získání jiného pobytového oprávnění.

18. Podle čl. 3 bod 1. Úmluvy o právech dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány, zájem dítěte.
19. Zásadu uvedenou v citovaném článku Úmluvy o právech dítěte převzal do judikatury k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Evropský soud pro lidská práva (např. rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, § 135). Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (viz např. rozsudek ESLP ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, č. 30955/12, § 56–57). Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména §§ 46–47 a prejudikatura tam citovaná).
20. Z napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaná spornou otázkou přiměřenosti zabývala velice povrchně, nedostatečně a především bez ohledu na zájmy nezletilé žalobkyně, a to přesto, že žalobkyně před správními orgány námitku zpochybňující přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života dostatečně odůvodnila a podrobně popsala svou situaci (viz. bod 5. a 13. tohoto rozsudku). Správní orgány obou stupňů v konkrétní rovině nezvažovaly nejlepší zájem nezletilého dítěte, nepřiznaly mu rozhodující význam, nepopsaly dopady do života nezletilé žalobkyně. Místo toho jen uvedly, že nedojde k oddělení dětí od rodičů proti jejich vůli, neboť žalobkyně žila v domovském státě rok a půl na základě dobrovolného rozhodnutí jejich rodičů a je na tento způsob života přizpůsobena, a že nebude omezeno právo žalobkyně udržovat se svými rodiči pravidelné styky. Správní orgány se tedy nevypořádaly s klíčovou otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu žalobkyně jako nezletilého dítěte, resp. nezabývaly se otázkou, zda je v nejlepším zájmu žalobkyně (nezletilého dítěte) zůstat s matkou a dalšími sourozenci na území ČR, a pokud by tomu tak bylo, zda mohl nad tímto zájmem převážit nějaký konkurující veřejný zájem. V této souvislosti soud považuje za důležité zvážit, zda by bylo v tomto případě smysluplné zrušit povolení k trvalému pobytu, když samy správní orgány poučují žalobkyni o jejím oprávnění požádat Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

si o „obnovení“ tohoto povolení dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na nějž by – v případě splnění ostatních podmínek – měla právní nárok, jak neopomněla žalovaná v napadeném rozhodnutí žalobkyni poučit. Podání žádosti o obnovení povolení k trvalému pobytu totiž bývá spojeno s vycestováním do Vietnamu, komplikacemi při rezervování si místa k podání žádosti na zastupitelském úřadu apod.

21. K výše uvedeným závěrům dospěl soud rovněž s přihlédnutím k závěrům, obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, v němž Nejvyšší správní soud řešil případ skutkově téměř shodný a ke kasační stížnosti nezletilého stěžovatele zrušil rozsudek prvostupňového soudu, neboť shledal důvodnou odvolací námitku o nedostatečném zhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do rodinného a soukromého života.
22. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť v rozporu s čl. 8 Úmluvy o základních právech a svobodách a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte postrádá konkrétní posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, včetně posouzení nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobkyně ve světle individuálních okolností daného případu. Lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně a rodinných příslušníků. Námitka žalobkyně je proto důvodná. Soud za této situace nemohl přistoupit k věcnému přezkumu přiměřenosti, neboť mu nepřísluší nahrazovat činnost správních orgánů.
23. Vzhledem k tomu, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů představuje vadu řízení, která je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nezbylo soudu, než shledat žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit, a to bez nařízení jednání, které žalobkyně požadovala. Protože uvedenými vadami řízení je zatíženo rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž nelze vyloučit při řádném zkoumání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života potřebu dokazování, shledal soud, že je na místě zrušit současně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak mu umožňuje ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud pak věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
24. Správní orgány budou mít na zřeteli, že jsou v dalším řízení podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány v tomto rozsudku soudem vysloveným právním názorem.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn skutečností, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má svou oporu v ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně má tak právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Tyto účelně vynaložené náklady představují částku 10 800 Kč a sestávají ze zaplacených soudních poplatků, a to za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž bylo vyhověno (usnesení soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 16 A 18/2020-25), ve výši 1 000 Kč, a dále z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč vypočtená z tarifní hodnoty 50 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

000 Kč podle § 7 za použití § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu). Ke splnění povinnosti zaplatit žalobkyni náklady řízení určil soud žalované lhůtu 30 dnů.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. prosince 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.